

Спомин про кам'яну бабу

Микола Руденко

Здається, недавно — та ціле життя
Пробігло, мов піна на хвилі.
Відтоді, як вбоге селянське дитя
Заснуло на скіфській могилі.

Дрімав вітерець між кущів долину,
Задумалась далеч бездонна.
На голову руку свою кам'яну
Поклала гранітна мадонна.

Немов до живої, до неї я звик.
В ній щось небуденне звучало.
У постаті сірій вбачав кочовик
Природи жіноче начало.

Чи тридцять віків, а чи більше отут
Він жив у поганським законі.
На росяних схилах замочками пут
Бряжчали стриножені коні.

Мене чи то скіфа вітрів течія
Покликала щедрістю паші?
То скіф на могилі схилюся чи я?
То коні поганські чи наші?

Однаково душі вела із пільми
Розкована сонячна зваба.
І Всесвіт однаково бачили ми —
Те здатна засвідчити баба...

На бабині груди — то дощик, то град,
Роки — заметілі, без ліку...
І хто мені ворог, і хто мені брат
У цьому степу споконвіку?..

Кремезна істота портфеля трима,
Як щит мої предки тримали.

Ні баби уже, ні могили нема —
Є тільки бульдозерні рала.

Є хриплий матюк, та безрадісний сміх,
Та мозок, потьмарений хмелем...
Хай половець прийде, хай вернеться скіф —
Аби не істота з портфелем!